

לעזאזל

עינת א. שמשוני

עריכה ספרותית: דפנה שחורי
עריכה לשונית: תמר וינברג

© כל הזכויות שמורות לעינת א. שמשוני
געש ספרים 2021

1

צלצול טלפון עיקש ממלא לי את הראש, מתערבב בתוך כתמי צבע וצורה מטושטשים של חצי ערות, חצי שינה. מה בדיוק חלמת? אני מנסה לתפוס את קצוות החלום לפני שיתפוררו לי בין האצבעות ויכריחו אותי לחזור למציאות, אך הצלצול לא מאפשר לי לעשות את זה. כמה שאני מנסה להתעלם ממנו, הוא רק מתגבר ומכריח אותי להתרומם מהמיטה ולכבות אותו. אבל הוא בכלל כבוי. אז מאיפה מגיע הצליל הטורדני שלא מפסיק? עכשיו אני ערה מספיק כדי להבין שהוא מגיע מהטלפון הקווי שבמטבח. מי בכלל מתקשר היום לקווי?

בצעדים כושלים אני הולכת לכיוון המטבח. כל הגוף כואב לי, כאילו הוא מתמרד על עצם הדרישה לזוז. מי שזה לא יהיה מהצד השני של הקו, הוא עקשן. אולי בגלל כאב הראש האיום אני עונה במקום לנתק וזהו.

“ענבר, זו את? תודה לאל שאת עונה. מה קורה איתך? כבר מהבוקר אני מנסה לתפוס אותך והנייד שלך סגור. את גם לא מגיבה לאי-מיילים, שלחתי לך אולי עשרים. הילדים יגיעו היום, את זוכרת? דיברנו על זה אתמול בערב.”

קצב הדיבור המהיר של שני מתקיף אותי. אני צריכה להיעזר ביד שאינה אוחזת בטלפון כדי לייצב את גופי על השיש, שגדוש בכוסות קפה מלאות וריקות שהכנתי לעצמי בימים האחרונים. בחלקן החלב כבר החמיץ והריח שעולה

מהכיור הוא נורא. אני כמעט מקיאה.

“את בסדר, ענברי?” שני שואלת.

“כן, אני בסדר”. אני משקרת. זה לא נכון. אני ממש לא בסדר. אישה שלא יודעת איזה יום היום, שלובשת את אותה פיג'מה כבר מי יודע כמה ימים, שמבלה את ימיה במיטה ואפילו לא זוכרת מתי ילדיה חוזרים הביתה, היא לא בסדר. שום דבר לא בסדר.

“אז את שומעת אותי?” שני צועקת את השאלה שוב מהצד השני של הקו.

“כן, כן, אני שומעת. פשוט הרגע התעוררתי. מה השעה בכלל?”

“שתיים בצהריים. עוד מעט נקפיץ אותם לרכבת. הם יגיעו בערך בשבע”.

“מי יגיעו? לאן?” מה פספסתי בזמן שניסיתי להתאפס? ולמה שני תמיד מדברת מהר כל כך?

“מה זה 'מי יגיעו'? את בכלל מקשיבה לי? הילדים יגיעו. איתן ייקח אותם לרכבת בנהריה כמו שסיכמנו אתמול. אל תדאגי, זו רכבת בלי החלפה”.

נכון, דיברנו על זה אתמול. עכשיו אני נזכרת. אבל אתמול מרגיש כמו פיסת זמן מנותקת. אני לא מעזה לשאול את שני איזה יום היום.

“את איתי?” באה שאלה חסרת סבלנות. אחותי הנמרצת בטח מדברת עכשיו אל האוזנייה שתחובה לה באוזן בזמן שהיא עושה עוד שמונה דברים אחרים בו זמנית.

“כן, אני איתך. אני אסע להביא אותם מהתחנה בשבע. תודה”. אני עונה לבסוף ומנסה להישמע יותר ערנית ומרוכזת ממה שאני באמת. זה לא ממש מצליח כי אחרי מספר שניות של שתיקה, קולה של שני מתרכך קצת.

“תראי, אולי נבוא בסוף השבוע? או שאני אבוא לבד, אם את

צריכה?" עכשיו הקול שלה קצת יותר מהוסס. אני מכירה אותה מספיק טוב. היא לא מהשואלים, בדרך כלל, היא מהמודיעים. כמו שהיא הודיעה שהיא ואיתן לוקחים את הילדים אליהם לאיזה שבוע, שיבלו קצת במושב כי גם ככה זה מקום מתאים יותר לילדים בחופש הגדול. והשבוע התארך לשבועיים כי שני הודיעה שהילדים מסתדרים מצוין ושזה דווקא עושה להם טוב וכדאי שאני אנצל את הזמן כדי להתאושש קצת ו"להתארגן על הדברים", והנה עברו השבועיים ולא התארגנתי על כלום. אין לי מושג בכלל איך אני אמורה לעשות את זה.

"לא, אין צורך שתבואו". אני עונה לה, אולי מהר מדי. רק זה חסר לי - אנשים שימלאו את הבית ברעש והמולה. מספיק היה לי ב'שבעה' כשהבית שלי הופקע על ידי המוני מנחמים שבאו להשתתף בצערי.

"טוב, איך שאת רוצה", שני ממהרת לענות, "ואם את מתחרטת תגידי. יאללה, נדבר". השיחה מתנתקת ומשאירה אותי בשקט של הבית הדומם. הראש שלי עדיין דופק ואני מושיטה יד לעבר הקומקום אבל אז רואה שוב את מצבור ספלי הקפה ומתחרטת. גיא ועפרי יחזרו הביתה בעוד חמש שעות. אסור שהם יראו את הבית במצב כזה. אסור שיראו אותי במצב כזה.

דבר ראשון מקלחת ולהעיף את הפיג'מה הזו לכביסה. לא, קודם קפה, ואז כל השאר. אני מתעלמת מהכיור ומוציאה מהמגירה ספל נקי. זה הספל האחרון.

אולי אלו המים החמים על השרירים שהיו קפוצים יותר מדי זמן, אולי הג'ינס והחולצה הנקייה עם ריח הכביסה המעשי שלהם, אולי הפעולה הפשוטה והיומיומית של הדחת הכלים ופינוי האשפה. אני מרגישה כאילו הגחתי ממעמקי הים. כאילו מאז האסון חייתי מתחת למים וכל הצלילים והמראות

והתנועות עומעמו והואטו והנה עכשיו, אני חוזרת לראות את העולם באופן חד וצלול. הצלילות הבהירה הזו, זו שניסיתי לברוח ממנה, מכה בי עכשיו בלי רחמים. תסתכלי טוב טוב, ענבר. אלו החיים שלך. ברוכה הבאה למציאות.

2

את הרגע הזה דמיינתי אינספור פעמים. בכל פעם הלבשתי אותו בצורה אחרת, כך שהיה לי מבחר די מכובד של תרחישים אפשריים. מחלות סופניות, תאונות דרכים, פיגועי טרור והתרסקויות מטוס. הדמיון שלי עשיר במיוחד. לפעמים הייתי מוצאת את עצמי מתקשה להירדם ומכינה בראש רשימת משימות למקרה שאורן ייאלץ לעבור להוספיס או לשיקום וכל זאת בזמן שהוא ישן לצידי, בריא ושלם. כששיתפתי פעם את אורית במחשבות הקטסטרופליות שלי ואמרתי שאולי אני נעשית פרנואידית משוגעת, היא צחקה ואמרה שזה נורמלי לחלוטין. כמעט כל אישה מתעסקת במחשבות על המוות של יקיריה. "זה סוג של מגננה נפשית", הסבירה בטון הפסיכולוגי שלה.

"אז את אומרת בעצם שכל הנשים הן פרנואידיות משוגעות?"
שאלתי אותה מעל ספל קפוצ'ינו.

"לא. רובן נורמליות". בכל מה שקשור למונחים מקצועיים, אורית חסרת חוש הומור לחלוטין.

"ומה איתך?" שאלתי אותה אז, "גם את מדמיינת את חנן מת?"

"ברור", אורית ענתה במשיכת כתפיים אגבית, "הוא שוטר. בכל יום מישוהו יכול להכניס לו כדור בבטן".

כדור בבטן זה משהו שעוד לא חשבתי עליו, אבל כל תרחישי

האימה שציירתי לעצמי בראש לא דמו כלל למה שציפה לי בסוף. מעל לכול, בדמיונות האפוקליפטיים שלי, תמיד הייתי מוכנה, תמיד הלכתי עם הרגשה מבשרת רעות. משום מה זה נראה לי ברור שאם מישהו מהקרובים לי יהיה בסכנה, ארגיש זאת בחושי האימהיים החדים. כך זה צריך להיות, לא? אז איך קרה שלא הרגשתי ולא חשדתי בכלום כשהטלפון צלצל בשעה שש באותו בוקר ארוך לפני שלושה שבועות? הדבר היחיד שחשבתי עליו היה מי הדפוק שמתקשר בשעות כאלו. הדפוק שהתקשר היה חנן.

“התעוררת?” הוא שאל בקול הבס העמוק שלו.

“עכשיו כן, תודה”. עניתי לו בסרקסטיות. השעון היה אמור לצלצל רק בעוד חצי שעה. חצי שעה של שנת בוקר זה המון. “אורן כבר יצא”, הוספתי. אם חנן מתקשר, זה מן הסתם בשביל אורן.

“מתי הוא יצא?” שאל.

“נראה לי לפני שעה בערך. יש לו אימון ריצה”.

“אימון ריצה?”

“כן, ריצה. הוא באמת התחיל לרוץ והגיע הזמן שתאמין לו”. הרמתי את עצמי מהמיטה לכיוון המקלחת. ממילא לא אצליח לחזור לישון. חנן התעלם מההערה האחרונה שלי.

“חשבתי שהאימונים שלו בערב”.

“בדרך כלל, אבל מדי פעם הם עושים אימון בוקר, שהוא בעצם עוד באמצע הלילה. אל תשאל אותי למה. נסה להתקשר אליו לנייד עוד איזה חצי שעה. הוא בטח כבר יהיה במשרד”. רציתי לסיים את השיחה ולהיכנס להתקלח אבל חנן לא מיהר לבתק. “אנחנו בדרך אלייך”.

“מי זה אנחנו?” היד שלי כבר הייתה על ברז המים החמים.

“אני ואורית. עוד חמש דקות אצלך”.

“מה קרה?”

“עוד חמש דקות אצלך”. וניתוק.

הם נפלו על השכל, הם יצאו מדעתם. השעה שש בבוקר. שני עשתה לי פעם קטע כזה אחרי שיצאה מהבית בסערה בעקבות מריבה ענקית עם איתן, נסעה במשך ארבע שעות ונחתה על הדלת שלנו בארבע לפנות בוקר. אבל שני מופרעת ושום דבר שהיא תעשה לא יפתיע אף אחד. חנן ואורית, לעומת זאת, הם הזוג הכי מיושב שפגשתי בחיים. מה, לעזאזל, עובר עליהם?

שטפתי פנים במהירות, לבשתי חולצת טריקו נקייה וירדתי לקומה התחתונה. כשחנן אומר חמש דקות, זה חמש דקות. בדרך למטבח עוד ניסיתי לתפוס את אורן וליידע אותו שמשוהו מוזר קורה עם החבר הכי טוב שלו, אבל הטלפון של אורן היה סגור. ועדיין לא חשדתי בכלום.

בדיוק אחרי חמש דקות חנן תקף את הדלת עם הדפיקות החזקות האופייניות לו אבל הפנים שלו, כשפתחתי את הדלת, לא היו אופייניות בכלל. הוא היה על מדים ונראה עייף ומבוגר בעשר שנים מגילו, והעיניים של אורית היו אדומות ונפוחות. אורית, מלכת האיפוק והשלווה הסטואית, נראתה כאילו היא עומדת להתמוטט.

“אלוהים אדירים, מה קרה?”

חנן אמר, “יש לנו חדשות לא טובות”, והמוח שלי החל לרוץ, אבל בכיוון הלא נכון. משהו קרה לאחד הילדים שלהם? גילו לו מחלה? אולי גילו לחנן מחלה? או לאורית? אולי זה אבא של אורית? הוא היה מאושפז כבר תקופה ארוכה בבית אבות סיעודי. אולי פיטרו את חנן? אורית זרקה משהו על מאבקי כוח בתחנה ואיזו תקרית עם המפקד החדש.

“שאני אכין קפה?” שאלתי. זאת הייתה שאלה טיפשית, אבל מה אני אמורה לשאול כשחנן ואורית עומדים לי בבית בשעה שש בבוקר ואומרים שיש להם חדשות לא טובות?

חנן רק אמר, "שבי, ענבר". כרגיל, לא ברור אם הוא מבקש או נותן פקודה.

רק ברגע שאורית הניחה עליי את ידה והביטה בי במבט מלא רחמים, רק אז הבנתי. החדשות הרעות לא היו שלהם. הן שלי. חנן דיבר בקול שקט, יציב ואיטי אבל בראש שלי המילים התערבבו במערבולת מסחררת. טלפון מהתחנה. דיווח על תאונה. התחנה הסולארית. מכונית רנו כסופה. התנגשות. מחסן הציוד הישן. שריפה. לוחית רישוי. זיהוי. אורן. מעולם לא דמיינתי את זה כך.

את עשרים וארבע השעות שבאו אחר כך אני בקושי זוכרת. הכול עולה ומופיע אצלי בראש כמו מתוך חלום או מתוך סיוט. קטעי דברים ותמונות שאני לא בהכרח יודעת למקם על ציר זמן הגיוני. אני לא זוכרת מתי גיא ועפרי התעוררו או מי ואיך סיפרו להם שאבא שלהם איננו. אני רק יודעת בוודאות שזאת לא הייתי אני. אני זוכרת את הידיים הקטנות של עפרי נכרכות סביבי. אני זוכרת את המבט הקפוא של גיא. זה היה אחרי או לפני ההלוויה?

בשלב מסוים אורית נתנה לי כדורים. אחר כך הגיעו ההורים שלי, ושני ואיתן. כמה זמן זה לקח? לפחות כמה שעות נסיעה מהצפון עד אלינו. וגם אמא של אורן הגיעה והאחים שלו ועוד כל מיני בני משפחה וחברים. מי הגיע קודם? אני לא יודעת. הייתי מטושטשת לחלוטין. והיו דיבורים על סידורי הלוויה ועל שבעה ועל כך שמישהו צריך לגשת לזהות את הגופה ומה פתאום, לא את, את תישארי פה ושוב ושוב אותן מילים. תאונה. התנגשות. זיהוי. אורן.

3

תחנת הרכבת של באר שבע מסריחה מזיעה ועשן. האוויר דחוס ולח ואני נאלצת להסתובב מספר פעמים במגרש החניה עד שאני מוצאת מקום פנוי להשחיל אליו את הסוזוקי הקטנה. הלב שלי פועם חזק בזמן שאני צועדת אל עבר הכניסה לתחנה ואני לא יודעת להכריע אם זה בגלל השמחה לפגוש שוב את הילדים או שמא הפחד מהמפגש המחודש הזה. כן, התגעגעתי אליהם, לפחות ברגעי הערות שלי, וחשבתי עליהם הרבה, אבל הייתה הקלה עצומה בכך שלא הייתי צריכה להתמודד עם מטלות היומיום הקטנות שטיפול בשני ילדים מחייב.

אורן תמיד היה מעורב בגידול הילדים ובטיפול בבית. זה נכון שאני הייתי יותר שעות בבית וביליתי איתם את רוב היום. זה נכון שאני זו שטיפלה בקניות ובכביסה ובתור לשיננית ולאספת הורים. לא פעם אורן נשאר במשרד עד מאוחר, במיוחד אם היה עליו לנהל פגישות טרנס-אטלנטיות עם משקיעים בחו"ל, אבל הוא היה מהאבות שגם כשהם חוזרים מאוחר, הם דואגים לספר לילדים סיפור ולעזור לשטוף את הכלים של ארוחת הערב ולקפל את הכביסה שעל הספה בסלון. אני יודעת שזכיתי. אורית לא פעם הייתה עוקצת את חנן על כך שהוא שיח' טורקי שאפילו לא יודע איך מפעילים מכונת כביסה. אורן לא כזה. לא היה כזה. המחשבה שאני צריכה לתפקד עכשיו לבד ולדאוג לגמרי בעצמי לגיא ועפרי מבעיתה אותי.

המולת האנשים בתוך התחנה המהבילה מכה בי. הייתי חוזרת בשמחה לתוך מאורת השמיכות שלי, איפה שהריח של אורן עדיין מורגש אם מסניפים חזק את הכרית. המחשבות האלו נקטעות מייד כשעפרי מופיעה מבעד לשער, רצה לקראתי בזרועות מושטות. אני אוספת אותה אליי בחיבוק, מרגישה את הידיים הרכות והקטנות מקיפות אותי, מרפות שרירים קפוצים ופחדים כהים. הידיים שלה דביקות ומזיעות והשיער שלה מלא בקשרים. שני לא ממש מאמינה במברשות שיער. אבל החיבוק הדביק הזה ממס אותי ואני צריכה להחזיק את עצמי שלא לבכות. מאחורי עפרי מתקדם גיא, סוחב בקושי את התיק הגדול, תיק הנסיעות של אורן. מי בכלל ארז להם את התיק הזה? אני לא זוכרת שעשיתי את זה בעצמי. כנראה זו הייתה שני.

החיבוק של גיא מאופק יותר משל עפרי. חיבוק חטוף ומתנצל של ילד בן עשר שכבר החל לחוש בחושיו החדים שחיבוקים פומביים עם אמא הם דבר שיש להיזהר בו, שמא מיישהו מחבריק לכיתה יראה אותך.

אני לוקחת ממנו את התיק ומנסה לתת לו יד כשאנחנו צועדים ביחד לכיוון היציאה מהתחנה, אבל הוא נחלץ מהאחיזה שלי מייד. עפרי, לעומת זאת, מחזיקה בי כאילו היא חוששת שאברח לה. עד שאנחנו מגיעים לאוטו, החום בחוץ כבר מתחיל להיות קצת נסבל יותר.

“איך היה אצל שני?”

גיא עונה, “בסדר”, מלווה במשיכת כתפיים. עפרי פוצחת בתיאור מפורט של כל הדברים שהם עשו, קופצת מדבר לדבר, ממלאת את המכונית הקטנה בדיבור עליז שמזכיר לי כמה התגעגעתי אליהם. גיא יושב שקט ומכונס, מביט מבעד לחלון המכונית, מתעסק עם כיוון המזגן או עם רצועת השעון שלו. “הכול היה בסדר אצל שני ואיתן?” אני שואלת אותו שוב,

מניחה בזהירות יד על הברך שלו, מרגישה אותו גרוע מעט תחת הלחיצה העדינה שלי. הוא מושך בכתפיו ומלמל משהו לא ברור.

“לא הבנתי, מה אמרת?”

“לא משנה”, הוא פולט ברוגז ומייד מוסיף, “היה בסדר”. אני כבר יודעת שבסדר היא המילה הכי לא בסדר שקיימת במילון. איך שאנחנו נכנסים הביתה עפרי מצהירה שהיא רעבה ואני מגלה לחרדתי שהמקרר כמעט ריק. המקפיא מלא בקופסאות אוכל שאמא שלי סידרה בתום השבעה והשאירה - “שיהיה לך לימים הקרובים, שלא תצטרכי לעמוד לבשל”. המחשבה על האוכל הזה עושה לי בחילה. אני צריכה להעיף את כל הקופסאות האלו לפח בהזדמנות הקרובה.

“יאללה, בואו נכין פסטה. נאלתר רוטב ממהו”. ואני מאלתרת קופסה של עגבניות משומרות ואיכשהו מצליחה להפיק ממנה משהו אכיל בעזרת קוביות של בזיליקום קצוץ שאני מוצאת בדלת המקפיא.

“איתן מכין רוטב מגעיל עם מלא חתיכות ענקיות של בצל”, אומרת עפרי בעיקום אף.

“אז מזל שאין לנו כרגע בצל בבית”, אני אומרת. את השום והבצל שגיליתי בסלסילת הירקות, זרקתי לפח מייד. הם היו רקובים.

את הפסטה אנחנו אוכלים סביב השולחן הקטן במטבח. אחרי שבועיים שבהם אכלתי בעיקר קרקרים עם טחינה, אני נתקפת בפרץ של תחושת מסוגלות מול ארוחת הערב העלובה הזו. הנה, אנחנו אוכלים. אחר כך אשלח את הילדים למקלחת ואשכיב אותם לישון. יהיה לנו ערב רגיל. מאז התאונה לא היה לנו ערב רגיל.

בזווית העין אני רואה את שולחן האוכל הגדול שבסלון. בפעמים שאורן היה מצליח להגיע הביתה מוקדם מספיק

בשביל לאכול איתנו ארוחת ערב, הייתי עורכת את השולחן ההוא כי השולחן במטבח מתאים רק לשלושה. עכשיו לא יהיה בו צורך יותר, בשולחן הזה, שקנינו כשסיימנו לבנות את הבית. נותרנו רק שלושה. משפחה של שלושה אנשים.

אני נזכרת איך הרגשתי אחרי שגיא נולד, פתאום הפכנו מזוג למשפחה. גידול של חמישים אחוזים, כמו שאורן אמר, וזה היה נראה כל כך הרבה, ועכשיו פתאום זה נשמע כל כך מעט, כל כך חסר. פיחות של עשרים וחמישה אחוזים בסך הכול, אבל בכל זאת. כמה שווים עשרים וחמישה אחוזים מהלב שלך, ענבר?

הרוטב דווקא יצא בסדר. עפרי טורפת את הפסטה שלה. אני אפילו לא טורחת להעיר לה על כך שהיא מעמיסה יותר מדי על המזלג שלה ושחצי נופל לה מחוץ לצלחת ושהפרצוף שלה מרוח כולו ברוטב עגבניות. אורן תמיד טען שאני מעירה לילדים יותר מדי, אבל זה רק בגלל שאמא שלו מעולם לא הפסיקה להעיר להם. בהשוואה אליה, אני האמא הכי משוחררת וזורמת שיש. בהשוואה לאמא שלי, לעומת זאת, טוב, אני לא רוצה לעמוד בהשוואה לאמא שלי. אצל אמא שלי אפילו שימוש במזלג הוא רק בגדר המלצה.

גיא בקושי נוגע בפסטה שלו. הוא אומר שהוא לא רעב. הם כל כך עייפים מהנסיעה שאני אפילו לא צריכה לבקש יותר מפעם אחת שילכו להתקלח וללבוש פיג'מות.

אני נכנסת לחדר של הילדים לתת להם נשיקת לילה טוב ועפרי אומרת לי, "אני רוצה שאבא יספר לי דברים". הקול שלה רועד קצת כשהיא אומרת את זה. כאילו היא פוחדת להוציא את המילים מהפה, או אולי פוחדת מאיך שאגיב. איך, באמת, אני אמורה להגיב? היא רוצה שאבא יספר לה דברים.

אורן היה גרוע בהקראת סיפורים. הוא אף פעם לא ידע לעשות את זה בצורה מוטעמת, לעשות קולות מצחיקים

לדמויות השונות, לעצור בדרמטיות במקומות הנכונים. הוא היה מקריא את 'מעשה בחמישה בלונים' כמו שמקריאים דוח של תוצאות מעבדה. דווקא כשהיה מדבר מהלב, אי אפשר היה שלא להקשיב לו. אז במקום לחרב סיפורים, הוא היה מספר לילדים דברים שמעניינים אותו, כמו עובדות מפתיעות על בעלי חיים בסכנת הכחדה, אפיזודות היסטוריות על מצביאי עבר דגולים וחידושים טכנולוגיים שיצאו לאחרונה. מאז שהיה ילד, היה אורן סקרן וליקט מידע כמעט מכל סוג. בחידוני טריוויה הוא היה אלוף, ולמרות החיסרון המובהק בכושר דרמטי, כאשר דיבר על דברים שמעניינים אותו, הוא תמיד ידע לרתק את מי שהיה לידו. היה משהו ממגנט בהתלהבות השקטה והמאופקת שלו.

אני נזכרת בפגישה הראשונה שלנו. זה היה בספרייה של האוניברסיטה העברית, לפני המבחן הגדול הראשון שלי בקורס באנטומיה שהייתי בטוחה שאני עומדת להיכשל בו. הייתי כל כך לחוצה מהמבחן הזה שלא אכלתי כמעט כלום בערך יומיים. אורן אמנם למד אז בבן גוריון, אבל הוא הגיע לעברית בשביל לחפש מאמר מסוים שהוא היה צריך והיה זמין רק שם. רצה הגורל ואני הייתי זו שהוא התיישב לידה ושאל אם אני יודעת מה הסיסמה לכניסה של מאגר הספרייה במחשב. לא ידעתי את התשובה אבל נתתי לו כל מיני רעיונות שהוא יכול לנסות. אף אחד מהם לא באמת עבד. ואז הוא שאל על מה אני עובדת ואני שאלתי על מה הוא עובד ולמרות שלא הבנתי מילה מההסבר שלו על מעגלים חשמליים, הקשבתי מרותקת בלי יכולת להתיק את המבט מהעיניים שלו שברקו בהתלהבות של ילד. המשכנו לדבר כך בקולות חלשים עד שהספרנית הודיעה שהיא סוגרת ואורן שאל בביישנות אם אכפת לי שנמשיך את השיחה בהזדמנות אחרת על כוס קפה ואולי גם ארוחת ערב. ההזדמנות הייתה כבר באותו ערב וזו

הייתה הארוחה הראשונה שלי אחרי צום של ארבעים ושמונה שעות. די היה בדיבור של אורן בשביל להרגיע אותי ולהשכיח ממני את אימת המבחן.

ועכשיו עפרי שוכבת במיטה בפיג'מת קיץ ורודה ומבקשת שאבא יספר לה דברים, כמו שהיה עושה תמיד.

“אני יכולה להקריא לך סיפור”, אני מציעה לה וכבר מושיטה יד לעבר הספר שהתחלנו לקרוא לפני שנפלו עלינו השמיים, אבל עפרי מתעלמת מהתשובה שלי ובמקום זה מסדרת את בובות הפרווה שעל המיטה שלה בשורה ישרה לפי גובה וצבע. רק כשהסדר מניח את דעתה היא עוצמת עיניים ותוך דקות אחדות היא כבר עמוק בתוך עולם החלומות.

גיא יושב על המיטה הגבוהה שלו עם ספר קומיקס ענק אבל אני יכולה לראות שהוא לא קורא בו. העיניים שלו קבועות בנקודה אחת.

“אתה רוצה שאדליק לך את המנורה הקטנה?” הוא לא עונה, רק מניד את ראשו לשלילה, מבטו עדיין ממוקד באותה נקודה עלומה בספר.

“קרה משהו אצל שני ואיתן?”

גיא רק מושך בכתפיו. הוא תמיד היה שקט ומופנם כמו אבא שלו. לפעמים זה קשה, במיוחד ברגעים כאלו שבתוך הבטן שלו מתערבלות מילים כמו סערה אבל הוא לא מוציא אותן החוצה.

אני כבר עומדת בדלת כשאני שומעת אותו אומר בשקט, “את לא התקשרת אלינו”.

אני מסתובבת אליו. הוא נועץ בי מבט מאשים. “היינו שבועיים אצל שני ואת לא התקשרת ולא ענית כשניסינו להתקשר אלייך. ופעמיים עפרי בכתה ושני הייתה צריכה לשכב לידה עד שהיא נרדמה”.

אגרוף בבטן היה כואב פחות. הוא צודק. וזה לא שלא חשבתי

עליהם או שלא היה לי אכפת. אבל איך אני אמורה להסביר לילד בן עשר שפשוט לא הצלחתי לגייס את הכוחות לאסוף את עצמי, לדבר איתם מבלי לחשוש שאשבר ואבכה ואבהיל אותם. אמא של אורן אמרה לי את זה בשבעה, שאאסוף את עצמי כי אני מבהילה את הילדים, שברגעים כאלו ילדים צריכים אמא יציבה.

אני רוצה להגיד לעצמי שהסיבה שהסתגרתי לי בחדר וחסמתי את כל העולם, היא שרציתי להגן על הילדים, אבל זה לא נכון. הסיבה היא שלא היה לי כוח להתמודד עם העולם. איזו מן אמא לא מצליחה להתמודד אפילו עם שיחת טלפון לילדים שלה? אבל זהו, זה צריך להיגמר כאן. אני חייבת לחזור לעצמי ולהיות האמא לה ראויים גיא ועפרי. הם איבדו את אבא שלהם והם צריכים אותי.

גיא עדיין מביט בי במבט חודר, מחכה לתשובה. "אתה צודק, חמוד. הייתי צריכה להתקשר והייתי צריכה לענות לכם. אני מצטערת".

"שני אמרה שקשה לך ושאת צריכה זמן להתאושש".
 "טוב, לפעמים יוצא שאפילו שני צודקת", אני אומרת בחיוך ולשמחתי גיא מבין את הבדיחה ומחייך בחזרה.
 "מעכשיו אני אהיה יותר מאוששת", אני מבטיחה לו וגם לעצמי.

אני דוחקת הצידה את הרצון לחזור אל החיבוק המנחם של השמיכה ויורדת למטה אל חדר העבודה שארגנו לנו, אני ואורן. בצד הימני של שולחן העבודה עומד המחשב שלי, מוקף בקלסרים, ניירות, דוחות שאני צריכה למלא ולתייק ופתקים עם תזכורות, ומצד שמאל בתוך אי של סדר שקט, המחשב של אורן. עדיף להתעלם ממנו ולא להסתכל.

אני מתיישבת מול המחשב שלי. בתיבת הדואר האלקטרוני ממתינות לי מאתיים שמונים ושבע הודעות שלא נקראו. ייקח

לי שעתיים רק לעבור עליהן. יש שם הרבה מודעות פרסומיות ותזכורות מיותרות על אירוע שעת סיפור בספרייה או מופע סיום שנה במרכז הקהילתי. את אלה אני מוחקת מבלי לפתוח בכלל. יש גם לא מעט הודעות ניחומים שאני מרפרפת עליהן בקושי לפני שאני מוחקת גם אותן - מיכל רוזנמן, שלמדה איתי בתיכון, שמעה על התאונה ולמרות שאנחנו לא בקשר, היא ממש הצטערה לשמוע והיה חשוב לה שאדע. חנה רווה, מי שהייתה המנחה שלי בסטאז', שלחה מייל די ארוך וטרחני. אין לי סבלנות לקרוא אותו. נמחק. יש מייל לקוני ממשרד החינוך עם השתתפות בצערי, בלה בלה בלה.

הודעה נוספת היא ממקום העבודה של אורן. אורי, הבוס שלו, מוסר שוב את תנחומיו ומזמין אותי לפנות אליו באופן אישי בכל בעיה שיש לי. אולי אבקש ממנו לבוא לספר לעפרי דברים מעניינים לפני השינה. בסוף ההודעה האישית והמרגשת הזו, שכנראה נכתבה על ידי המזכירה, יש בקשה לבוא ולאסוף את חפציו של אורן כי הם רוצים להכין את השולחן שלו למחליף. אני מתאפקת לא לענות לו שאין לי מושג למה הוא מתכוון, ככל הידוע לי, אין לאורן שום מחליף בכל העולם.

אבל יש גם כמה הודעות חשובות מאילנה, מנהלת בית הספר שבו אני עובדת, שרוצה לדעת אם אני מתכוונת לחזור לעבודה כרגיל בספטמבר הקרוב, ומבקשת לקבוע תאריכים לימי היערכות וישיבות צוות. אני רושמת לעצמי להתקשר אליה מחר ומופתעת לגלות שהמחשבה שלא לחזור לעבודה בסוף החופש, בכלל לא עברה לי בראש. זה כנראה סימן טוב, או אולי סימן לכך שלא חשבתי באמת על כלום.

בין כל ההודעות אני מוצאת אחת מרגשת מזיו, ילד שטיפלתי בו במהלך השנה. הוא שלח סרטון שבו הוא אומר לי תודה על השנה שעברנו יחד ומדבר בשטף בלי אף תקלה. זו אולי

המחווה המרגשת ביותר שקלינאית תקשורת יכולה לקבל. מסוג הדברים שמזכירים לך למה את ממשיכה לעבוד בתנאים עלובים ועם משכורת מעליבה. אורן טען מספר פעמים שעליי לעזוב את משרד החינוך ולפתוח קליניקה פרטית שתתגמל אותי קצת יותר, ותשחרר אותי מהבירוקרטיה האינסופית שמתלווה לעיסוק שלי. אבל אני מעדיפה את הביטחון שיש במשרה קבועה, את העבודה עם צוות טיפולי משותף, ואת הידיעה המרגיעה שאני לא לבד מול הילד וההורים שלו.

המשכורת של אורן מ'סאנטק' הייתה מכובדת מספיק בשביל לאפשר לי לעבוד במשרה חלקית ולהיות יותר זמינה עבור הבית והילדים, בלי הצורך למצוא פתרונות דחק של קייטנות ובייביסיטר בכל חופש. ואז המחשבה הזו פתאום תוקפת אותי, איך אני אמורה להסתדר עם משכורת שאפילו לא מכסה את תשלום המשכנתא? אני לא יכולה להמשיך לעבוד רק במשרה חלקית. אבל אם אעבוד במשרה מלאה, מי יהיה עם הילדים? ואיפה יש בכלל תקן למשרה מלאה? בטח לא במשרד החינוך. בשביל זה אצטרך להתחיל לעבוד עם קופות החולים ולקבל מטופלים בשעות אחר הצהריים. זה בדיוק הדבר שממנו ניסיתי להימנע כשסיימתי את הלימודים. אולי באמת הגיע הזמן לפתוח קליניקה פרטית. אורית עושה את זה כבר שנים. היא מטפלת גם דרך השירות הפסיכולוגי בשעות הבוקר, ומקבלת מטופלים פרטיים בשעות אחר הצהריים והערב. אבל לאורית יש אמא שגרה בבאר שבע ומתייצבת אצלה בבית יומיים בשבוע כדי להיות עם הילדים. ההורים שלי, לעומת זאת, גרים בצפון, ואמא של אורן גרה ברחובות והיא ממש לא הטיפוס שייסע לכאן פעמיים בשבוע כדי לשמור על הנכדים. אולי עכשיו, כשאורן... אבל אני לא אעז לבקש ממנה. אם היא תציע, אולי.

אחרי הדואר האלקטרוני מגיע תורו של הדואר המודפס.

למה הדבר הזה עדיין קיים? יש לי ערמה מכובדת על השולחן שכוללת בעיקר חשבונות לתשלום. עוד דבר שתמיד היה בתחום אחריותו של אורן וכעת אצטרך ללמוד להתמודד איתו בעצמי.

אחד המכתבים הגיע ממשרד הפנים. אני פותחת את המעטפה הרשמית ושולפת משם שני מסמכים. הראשון הוא מכתב בצבע תכלת מוסדי שהכותרת "תעודת פטירה" מתנוססת עליו באותיות שחורות, בלתי ניתנות להכחשה. המילים מרצדות לי מול העיניים - שם פרטי: אורן, שם משפחה: אביטן, שם האב: שאול, שם האם: דרורה, מצב משפחתי: נשוי, תאריך לידה גרגוריאני... תאריך פטירה... מקום הפטירה... הריני לאשר כי הפטירה נרשמה בפנקס הפטירות...

זה רשמי, זה חתום, זה מופיע בפנקס הפטירות. מה זה, לעזאזל, פנקס הפטירות? ומה אני אמורה לעשות עם המסמך הזה? לתייק אותו בקלסר המסמכים המשפחתי ליד תעודת הנישואים שקיבלנו מהרבנות וליד תעודות הלידה של הילדים? מן סוג של תיעוד רשמי לגלגל החיים - חתונה, ילדים, תעודת פטירה. ולמה קוראים לזה תעודה? ברכותינו, נפטרת בהצלחה, קבל תעודה.

אני מרימה את המסמך השני. זה ספח תעודת זהות חדש. נדרשות לי כמה שניות להבין למה נשלח אליי ספח חדש. ליד סעיף מצב משפחתי מופיעה המילה "אלמנה". מילה אחת. חמש אותיות. אגרוף בבטן.

הבכי יוצא ממני אומלל, כואב וחסר שליטה. אני אלמנה. אם עד עכשיו הדחקתי את המילה הזאת לפינה הכי אפלה ושכוחה במוח שלי, הנה היא מתריסה מולי, שחור על גבי תכלת, עם חותמת רשמית. אני אלמנה.

כשאני יוצאת מחדר העבודה, השעה כבר אחרי חצות. אני

לא יודעת כמה זמן בכיתי שם על שולחן העבודה. כשהחלטתי
לאסוף את עצמי, לא חשבתי שהחיים שלי נשברו לכל כך
הרבה חתיכות.

4

אני מתעוררת מקולות של גרירת כיסאות וקרקוש כלים שמגיעים מכיוון המטבח. גיא ועפרי עדיין בפיג'מות ומחפשים משהו לאכול, מאוכזבים מכך שאין בבית חלב בשביל הקורנפלקס. גיא, שכמעט לא נגע בפסטה שלו אתמול, רעב במיוחד.

“בואו נתלבש ונצא לקניות. נקנה משהו לארוחת בוקר במאפייה”.

עפרי מוודאת שכשאני אומרת “משהו” זה כולל גם קרואסון שוקולד ורצה מייד להתלבש כשאני עונה בחיוב.

היציאה מהבית עדיין קשה לי. מוזר שפעולה כל כך בסיסית ויומיומית הופכת להיות פתאום משהו שצריך להתרגל אליו מחדש. אבל הבטחתי להיות מאוששת ולתפקד בצורה נורמלית, אז הנה, יש לי הזדמנות לנהל יום נורמלי. יום כזה שקמים מהמיטה בשעה הגיונית, אוכלים ארוחת בוקר, עושים קניות, מארגנים את הבית. אולי אפילו אלך עם הילדים לספרייה או לבריכה.

עפרי לא מפסיקה לקשקש על הקרואסון שהיא הולכת לאכול אבל כשאנחנו עומדים במאפייה היא כבר לא יודעת להחליט אם היא רוצה שוקולד או וניל וצימוקים. אני מזמינה עבורה את שניהם. זה מה שאמא שלי הייתה עושה, מן הסתם. אילו דרורה, חמותי, הייתה פה היא כבר הייתה מעירה משהו

על תזונה מאוזנת, צריכת סוכר מופרזת והסכנה שבמתן אוכל כפיצוי רגשי. מזל שדרורה לא כאן. גיא בוחר פוקצ'ה עם גבינה בולגרית ואני מזמינה מאפה קינמון ואספרסו חם. אני מוציאה את כרטיס האשראי, אך בעל המאפייה מסרב לקחת אותו.

”זה עליי”, ואז הוא מוסיף, ”ממש הצטערנו לשמוע”.

אני עומדת עם כרטיס האשראי באוויר ולא ממש יודעת איך להגיב. מאז שאנחנו גרים ביישוב, נכנסתי למאפייה הזו בטח עשרות פעמים, אבל אני מתביישת להודות שאין לי מושג איך קוראים לבעל המאפייה, שמתנהג עכשיו כאילו הוא דווקא לגמרי יודע מי אני. אני מניחה שבמקומות כאלו מידע עובר די מהר, במיוחד אם אתה עובד במקום שעשרות אנשים עוברים בו בכל יום. המבט המרחם של בעל המאפייה גורם לי התכווצות בבטן ולבסוף אני מחזירה את הכרטיס לארנק וממלמלת תודה. כבר אין לי תיאבון בשביל המאפה שקניתי וגם האספרסו בקושי יורד לי בגרון.

התקרית במאפייה היא לא היחידה. שתי נשים עוצרות אותי במעברים בין שורות המדפים בסופר. הראשונה היא אמא של אחד הילדים מהכיתה של עפרי, שאני בקושי מכירה מאספות הורים וממסיבות בבית ספר. היא מחבקת אותי ליד המדף של הקטשופ כאילו היינו נשמות תאומות.

”תדעי לך שעילאי לקח את זה ממש קשה. הוא ממש בכה כשסיפרתי לו”, היא מספרת לי. אפילו לא ידעתי שיש בכיתה ילד שקוראים לו עילאי. אמא של עילאי מנמיכה מעט את הקול שלה ומוסיפה עם יד על החזה, ”הוא ילד מאוד מאוד רגיש”.

מה אני אמורה לעשות עם המידע הזה? אולי היא חושבת שזה מתפקידי לנחם עכשיו את עילאי, או אולי להתנצל על עוגמת הנפש שגרמנו לו. למרבה המזל, אמא של עילאי לא

זקוקה לתגובה שלי. היא מנהלת את כל השיחה לגמרי בעצמה. "כבר דיברתי עם המחנכת החדשה שאמורה לקבל את הכיתה בשנה הבאה. מסתבר שזאת נטלי, שהייתה המחנכת של גימ"ל בשנה שעברה. לא ברור לי למה הם לא ממשיכים עם המחנכת של כיתה אל"ף, זה ממש מערער את היציבות של הילדים להתרגל כל שנה לדמות חדשה. למרות שאומרים שנטלי ממש טובה. בכל אופן, דיברתי איתה ואמרתי לה שצריך לדבר עם הילדים בתחילת השנה ולעבד איתם את העניין. זה הרבה יותר קשה כשדברים כאלו קורים בחופש, כשאין מסגרת שיכולה לתת מענה לילדים".

ברגע האחרון אני עוצרת את עצמי מלהגיד שבפעם הבאה נדאג שמקרי מוות במשפחה שלנו יתרחשו רק במהלך שנת הלימודים. אמא של עילאי מעניקה חיבוק מוחץ גם לעפרי וממשיכה בקניות שלה.

"מי זה העילאי הזה?" אני שואלת את עפרי.

"ילד מעצבן. אני לא חברה שלו", עפרי עונה. יש לילדה שלי חושים בריאים.

את האישה השנייה שעוצרת אותנו אני דווקא מכירה בשמה, זאת תמי שעובדת בספרייה. אני מנסה בכל הכוח להיחלץ מהחיבוק שלה בזמן שהיא מוסרת לי את תנחומיה הכנים ומציינת בפני שיש בספרייה כמה ספרי ילדים ממש טובים להתמודדות עם אבל. אני לא שואלת אם יש ספרים טובים להתמודדות עם אנשים מביכים.

"למה כל האנשים מחבקים אותנו?" עפרי שואלת בזמן שאני מכניסה את סלי הקניות לתא המטען, אחרי עוד מפגש מבין במגרש החניה.

"כי לא לימדו אותם לשמור על מרחב אישי", גיא עונה. "אנשים רוצים להראות שאכפת להם מאיתנו", אני מסבירה לה ומסדרת את חגורת הבטיחות בכוסטר שלה. גיא לא

משתכנע בקלות.

“הם לא מכירים אותנו בכלל. הם סתם מתלהבים שקורה משהו מעניין”.

“אבל למה זה מעניין אותם שאבא שלנו מת?” עפרי מקשה. “זה לא מעניין אותם בכלל שהוא אבא שלנו”, גיא עונה בכעס. “זה רק נראה להם מעניין, שמישהו מתנגש ככה פתאום בקיר ומתפוצץ וכותבים עליו בעיתון”.

אני נאלצת לייצב את עצמי בעזרת דלת המכונית. לא ידעתי שגיא בקיא כל כך בפרטי התאונה. אם יש משהו שאני כן זוכרת מכל מה שקרה, זה שביקשתי בפירוש מכולם לא לספק לילדים יותר מדי פרטים, מספיק להגיד שהייתה תאונה, וזהו. המחשבה על אורן עולה בלהבות בתוך המכונית המחוצה מספיק קשה בשבילי. כמעט בכל לילה מאז התאונה אני נלחמת במחשבות על מה שעבר עליו, על מה שהוא אולי הרגיש בדקות האחרונות. אין סיבה שגם הילדים ילכו עם מחשבות כאלו בראש.

“מי אמר לך שהאוטו התפוצץ?” אני שואלת.

“אני לא טיפש”. גיא אומר בשקט עצור וחוגר את עצמו במושב האחורי בלי להביט בי.

את המשך היום אני מעבירה שוב בחדר העבודה בזמן שגיא ועפרי דבוקים לטלוויזיה, משלימים חוסרים מהתקופה שהיו אצל שני שלא מאמינה במסכים.

ראשונה אני מתקשרת לאילנה. אילנה, שלרוב אי אפשר לתפוס אותה והתקשורת מולה מתנהלת בעיקר בהודעות, עונה הפעם, אחרי הצלצול השני, כאילו ישבה ליד הטלפון ורק חיכתה שאתקשר.

“אני שמחה לשמוע אותך, ענבר. ניסיתי להתקשר כמה פעמים ולא הייתה תשובה”.

אני מנסה להתנצל אבל אילנה חותכת אותי מייד.
 "את לא צריכה להסביר. תיארתי לעצמי שלקחת לעצמך
 קצת פסק זמן מהכול. אני מניחה שהילדים היו צריכים את
 תשומת הלב שלך".

אני מעדיפה לא להגיד לה שהילדים בכלל לא היו בבית.
 יש באילנה משהו שתמיד גורם לי לפחד לאכזב אותה. אולי
 זו התניה שטבועה בי מילדות מול מנהלי בית ספר. אילנה
 שואלת איך אני מרגישה ואיך אני מסתדרת ומשהו בדיבור
 שלה נותן לי להרגיש שהיא לא ממש מאמינה ל"בסדר" שאני
 נותנת לה, אבל היא רגישה מספיק בשביל לא ללחוץ על
 הנקודה הזו.

"ענבר, אנחנו מאוד נשמח שתמשיכי להיות חלק מהצוות
 הטיפולי שלנו. את יודעת כמה העבודה שלך פה חשובה וכמה
 אנחנו מעריכים אותך, רק חשוב לי שתדעי מה הזכויות שלך.
 את יכולה לקחת חל"ת, אם את מרגישה שאת צריכה עוד זמן.
 עברת טלטלה רצינית".

"אני לא חושבת שישביה בבית לבד זה מה שיעזור לי", אני
 עונה. אין ספק שאני מסוגלת לבלות המון זמן במיטה בחוסר
 מעש כשאין לי שום סיבה משמעותית לקום בבוקר. לא, מה
 שאני צריכה זה לחזור לשגרה, לחזור לעסוק בטיפול, לעשות
 משהו משמעותי.

"את כנראה צודקת. בכל מקרה, את לא חייבת להחזיר לי
 תשובה עכשיו. קחי כמה ימים לחשוב על זה. אני שולחת
 לך טבלה עם ימי היערכות שקבענו. חשוב לי שתיקחי בהם
 חלק, בין שתחליטי לחזור ובין שלא. אני עדיין רואה בך חלק
 מהצוות".

"אני חוזרת". אני אומרת לה בנימה בטוחה יותר. בכל מקרה
 אין לי פרווילגיה לקחת חל"ת, עכשיו כשאני המפרנסת
 היחידה.

אילנה מהססת קצת לפני שהיא עונה, "טוב לשמוע. אני לא צריכה לספר לך כמה קשה למצוא קלינאי תקשורת טובים. את נכס, ענבר".

הטלפון הבא הוא אל רואה החשבון של אורן. אני יודעת על קיומו אבל מעולם לא דיברתי או נפגשתי איתו. בשביל למצוא את מספר הטלפון שלו היה עליי לחפש בגוגל כי מכשיר הטלפון הנייד של אורן ובו כל אנשי הקשר שלו, נשרף גם הוא בדליקה של הרכב ויצא לחלוטין מכלל שימוש. אופיר, אחיו הקטן של אורן שעובד במעבדה למכשירים סולרניים, ניסה לחלץ את כל המידע שהיה שמור על המכשיר, בעיקר בשביל תמונות וסרטונים משפחתיים שהיו עליו, אבל ללא הצלחה. המידע היה אבוד.

הדבר היחיד שאני יודעת על רואה החשבון הוא שקוראים לו משה ושהמשרד שלו בבאר שבע. לא הרבה בשביל עיר שיש בה לפחות מאה רואי חשבון. בסוף אני מוצאת את המשה הנכון ולמרבה ההקלה, הגבר עם קול הבס מהצד השני של הקו לא פורץ גם הוא בהשתתפות נרגשת בצערי, ורק אומר שייפגש איתי בשמחה כדי לעזור לי לארגן את כל החומר הדרוש, ומשאיר לי לתאם פגישה עם המזכירה שלו.

"אני אתדרך אותה לשים אותך בסדר עדיפות ראשון", הוא מבטיח לי. "בינתיים חפשי קלסר או תיקיית מחשב. אורן היה אדם מסודר, אני בטוח שהוא שמר את כל המסמכים בצורה מאורגנת".

ההמלצה הזו שולחת אותי לפתוח את המחשב של אורן, דבר שנמנעתי ממנו עד עכשיו. מסך כחול מבקש ממני סיסמה ואני מקישה אותה בידיים רועדות 'ענבראורן2008'. רק לפני פחות מחודשיים סיפר לי אורן מה הסיסמה שלו. ישבנו בסלון אחרי שהילדים הלכו לישון. ניסיתי להשלים דוחות אחרונים שהיה עליי להגיש לפני סוף שנת הלימודים עם המלצות להמשך

טיפול, בזמן שאורן ישב לידי עם עותק של הדה-מרקר. היה לו מבט מהורהר כמו תמיד כשהיה שקוע במחשבות. אני זוכרת ששמתי לב למבט הזה ושמחתי כי זה היה סימן שאני יכולה להניח את כפות הרגליים שלי על הברכיים שלו ולקבל ממנו עיסוי. את העיסויים הכי טובים הייתי מקבלת בזמן שהוא חשב על דברים. הקמט הקטן שהיה מופיע מעל הגבה הימנית שלו וגרם לפניו הנעריות להיראות טיפה מבוגרות יותר, היה בונוס. "את יודעת מה הסיסמה למחשב שלי?" הוא שאל פתאום. "אין לי מושג", עניתי, מתענגת על המגע האגבי ליד הבהון ומוחקת שורה בדוח כדי לכתוב אותה מחדש. "את צריכה לדעת, אם תצטרכי משהו מהמחשב שלי ואני לא אהיה כאן".

"למה שאני אצטרך משהו מהמחשב שלך?" במחשב של אורן לא היה שום דבר מעניין, רק דוחות של מכסות חשמל ותוכנות הרצה ועוד כל מיני דברים שאני לא מבינה בהם כלום. "יש המון דברים שקשורים לבית ולחשבונות שלנו. יכול להיות שתצטרכי משם משהו. אולי יבקשו ממך איזה מסמך". "אני בכל מקרה אבקש אותו ממך", מעולם לא התעסקתי בחשבונות ובמסמכים. זו הייתה המומחיות של אורן.

"ואם אני לא אהיה כאן?" אורן התעקש. זה לא היה אופייני. הוא התעקש רק לעיתים נדירות. אורן היה מאלו שמרימים ידיים ונסוגים בשקט בכל פעם שמתחיל ויכוח, גם אם הוא ידע שהוא צודק. זה היה בלתי אפשרי לריב איתו כי הוא מעולם לא שיתף פעולה במריבות.

"אם אצטרך אז תגיד לי. אני ממילא לא אזכור אם תגיד לי עכשיו", עניתי לו ודחפתי אותו מעט עם כף הרגל כי משום מה הוא הפסיק את העיסוי שדווקא היה נעים מאוד. "את לא תשכחי, זה קל לזכור", הוא חזר לעסות את הרגל הבוועטת, "זה השמות של שנינו והשנה שהתחתנו, בעברית

בלי רווחים”.

עכשיו, בעודי יושבת מול המסך המתעורר לחיים, אני חושבת עד כמה מוזרה ולא צפויה הייתה השיחה ההיא. כאילו אורן ידע מה עומד לקרות. ואיך אז, באותו ערב, לא חשבתי שזה מוזר ולא שאלתי אותו מה פתאום חשוב לו כל כך שאדע את הסיסמה שלו. אבל דבר אחד ברור - הוא צדק. לא שכחתי אותה.

המחשב מתעורר ומציג בפניי תמונה שלי ושל הילדים על שפת הים. אמנם ידעתי שזאת התמונה שאורן בחר עבור שולחן העבודה הממוחשב שלו ועדיין, למרות שאני מכירה אותה, היא מכה בי. התמימות שבה, חוסר הדאגה שבה. התמונה צולמה לפני שנה בסוף שבוע שבילינו בחוף אכזיב. הילדים ואני רכונים מעל ארמון חול מפואר שעליו עמלנו כולנו יחד. אורן, כרגיל, היה הצלם ושלושתנו מחייכים אליו, שמחים וגאים ביצירה שלנו.

אני בוהה במסך. מה עכשיו? איפה בכלל לחפש? בצד השמאלי של המסך מופיעות כל התיקיות וקיצורי הדרך הרגילים ובצד ימין של המסך יש קישור למסמך וורד בודד ששמו “סיסמאות”. אני פותחת אותו ואכן המסמך מכיל דף אחד ועליו רשימה של סיסמאות שונות: לתיבת הדואר האלקטרוני, לחשבון הבנק, לטלפון... והרשימה מתארכת. יש שם עשר סיסמאות שונות. את חלקן אני מפענחת כתאריכים בעלי משמעות, כמו סיסמת הכניסה לטלפון שמורכבת מתאריך הלידה של אורן ולחלוטין חסרת תועלת כרגע, או הסיסמה לחשבון המניות שמראה את יום הנישואים שלנו. ויש שם סיסמאות שאני מניחה שגם הן מציגות תאריך של משהו אבל אני לא יודעת של מה. ושוב אותה תחושה מוזרה שאורן ידע שאזדקק לרשימה הזו, שהוא התכוון.

המחשבות שלי נקטעות על ידי דפיקות בדלת. זאת אורית.

“באתי לראות שאת חיה”, אורית נותנת לי חיבוק ביד אחת כי היד השנייה שלה מחזיקה שקית ענקית. היא ניגשת ישר למטבח. “הבאתי ארוחת צהריים”. היא מוציאה מהשקית קופסאות בגדלים שונים שמדיפות ריח נפלא של אוכל טרי מבושל.

“אל תדאגי, לא אני הכנתי”. אורית היא בשלנית איומה אבל היא יודעת איפה מוכרים את האוכל הכי טעים. היא מסיימת לארגן את הקופסאות על השיש ופונה אליי, “מה איתך?” “אני בסדר”. התשובה הזו יוצאת ממני כבר באופן אוטומטי. “לא, את לא בסדר. איבדת את בעלך לפני פחות מחודש ואת לגמרי לא בסדר”.

לאורית אי אפשר לשקר, היא מכירה אותי טוב מדי והיא פסיכולוגית מוכשרת מדי, ואם להודות על האמת, יש הקלה בכך שאני לא צריכה להיות בסדר מולה. אני מספרת לה את חוויות הבוקר מהמאפייה והקניות ואת הדברים שגיא אמר. “מאז שהם חזרו אתמול נראה לי שהוא כועס עליי”.

אורית מרתיחה מים ומוציאה ספלים לתה. היא מרגישה בנוח במטבח שלי.

“הוא כועס באופן כללי וזו תגובה נורמלית. אבא שלו נעלם פתאום בלי שום הודעה מוקדמת. הוא מרגיש שזה לא הוגן, שזה לא מגיע לו. אז הוא מוציא את הכעס עלייך וזה דווקא דבר טוב, כי זה אומר שהוא מרגיש מספיק בטוח בקשר איתך כדי לכעוס עלייך בלי לשלם על זה מחירים”.

כשאורית מדברת בקול הפסיכולוגי שלה, הכול נשמע פתאום ברור ופשוט יותר. בעולם של אורית לכל דבר יש הסבר, לכל פעולה מניע ולכל בעיה פתרון.

“אז מה אני צריכה לעשות?” אני לוקחת מאורית את כוס התה שהיא מגישה לי.

“את צריכה לאכול. את נראית כאילו לא אכלת שבועיים”.

אני לא רוצה להודות שזה די נכון.

“נו, אבל לגבי גיא? מה אני צריכה לעשות?”

“את יודעת מה את צריכה לעשות. את צריכה להיות שם בשבילו ולתת לו את התחושה שהרגשות שלו בסדר ושאת אוהבת אותו. את טובה בדברים האלו”. אורית שולה את שקית התה מתוך הספל שלי ומטבילה אותה בתוך הספל שלה. היא אוהבת תה חזק, בלי סוכר.

“תודה”, אני אומרת. המילים הבטוחות של אורית שולפות אותי עוד קצת מהמצולות שלי ונותנות לי עוד קצת אוויר לנשימה.

“ואני רצינית לגבי זה שאת צריכה לאכול. את צריכה לדאוג לעצמך. זה אומר לאכול כמו שצריך ולישון כמו שצריך ולהתאורר מחוץ לבית מדי פעם וללכת לטיפול פסיכולוגי”. “אני לא צריכה טיפול פסיכולוגי”. יכול להיות שהגבתי על זה מהר מדי. אורית היא חברה טובה ותמיד יש לה עצות חכמות, אבל אני לא מסוגלת לדמיין את עצמי שופכת את עולמי בפני אדם זר. לשמחתי, אורית היא לא מהנעלבים והיא לא לוקחת את התגובה שלי באופן אישי.

“עוד לא עכשיו. עכשיו הכול טרי מדי ועוד מוקדם מדי לעבד את הדברים. אבל בהמשך זה יכול לעזור לך. יש לך עוד דרך ארוכה והרבה התמודדויות לעבור. וגם לילדים”.

אני מתלבטת אם לשתף את אורית במחשבות שלי על הסיסמאות המאורגנות שאורן השאיר במחשב שלו אבל מחליטה בינתיים לשמור אותן לעצמי, לפחות עד שאחליט מה אני באמת חושבת על זה. חוץ מזה, הקופסאות שעל השיש נראות מושכות יותר. “מה יש שם? זה מריח מצוין”.

“מג'זרה, קציצות, ירקות מוקפצים וסלט גזר”.

“את יודעת, אני חושבת שזאת הפעם הראשונה שהתעורר לי התיאבון מאז התאונה”.

"מצוין". אורית מזנקת בהתלהבות מהכיסא ואני מניחה לה להוציא צלחות וסכו"ם מהארונות ולסדר את השולחן בזמן שאני ממשיכה לשתות את התה שלי.

"איפה הילדים?"

"למעלה. רואים טלוויזיה".

"היי, אינדיאנים! ארוחת צהריים", אורית קוראת. תוך שתי שניות גיא ועפרי מופיעים בראש המדרגות.

"מה יש?" עפרי שואלת.

"אוכל אמיתי. לא כמו הזבל הטבעוני הזה שבטח אכלתם אצל הדודה שלכם", אומרת אורית.

"דודה שני כבר לא טבעונית". גיא מסביר, "עכשיו היא פליאוליתית. אכלנו בעיקר פסטרמה".

"משהו משהו הדודה הזאת שלכם", אומרת אורית וקורצת לגיא.

"את לא נשארת לאכול איתנו?" אני סופרת על השולחן רק שלוש צלחות.

"לצערי, לא. אני צריכה לחזור לעבודה. אבל תקפצו אחר הצהריים, יואב ורוני ישמחו לפגוש אתכם, הם כבר מתגעגעים".

"נקפוץ", אני מבטיחה, "ושוב, תודה".

אורית נותנת עוד חיבוק, אומרת בתיאבון ולהתראות לילדים ויוצאת, משאירה אחריה שובל דק של נורמליות יציבה שאני מקווה שקצת נדבק בי.

5

אנחנו קופצים אחר הצהריים, כמו שהבטחתי. יואב וגיא ישר נבעלים בחדר עם מלא חוברות קומיקס, ורוני ועפרי מוצאות משחק משלהן. אורן תמיד צחק שחנן ואורית הם חלק מעסקת החבילה שהייתי חייבת לקחת כשבחרתי בו, ובאמת, מהרגע שהכרתי את אורן, חנן ואורית תמיד היו שם. חנן, כי הוא החבר הכי טוב של אורן עוד מתקופת הצבא, ואורית, כי היא אשתו של חנן וגם היא איתו עוד מהצבא.

הפעם הראשונה שראיתי את אורן בלחץ, אבל ממש בלחץ, הייתה לפני המפגש הראשון שלי עם חנן ואורית. אני לא יודעת ממה הוא פחד יותר - שהם לא ימצאו חן בעיניי או שאני לא אמצא חן בעיניהם. אני מודה, שגם אותי המפגש הזה הלחיץ. מאז שהכרנו, שמעתי כל כך הרבה על חנן. אורן לא היה נותן לשום דבר לעמוד בפני החברות שלהם. כל הדרך אליהם הוא חזר ואמר "את תאהבי אותם, אני בטוח בזה", אבל דווקא בגלל שהרגיש צורך לחזור על כך שוב ושוב, ידעתי שהוא לא היה בטוח בכלל. באמת לא הייתה לו סיבה לדאוג, אורית ואני הסתדרנו מייד. דווקא חנן הוא שהפתיע אותי. למרות כל הסיפורים של אורן, חשבתי שאפגוש מישהו שדומה לו. שקט, עדין, מופנם וביישן. לרגע לא ציפיתי למאצ'ו הקשוח והמחוספס שלחץ לי את היד בעוצמה מפרקת עצמות. אני לא יכולה לחשוב על שני טיפוסים שונים יותר מחנן

ואורן, גם באופי וגם במראה החיצוני. אורן רזה וגבעולי עם תווי פנים עדינים כמו של ילד ושיער חום וסמיך שתמיד נראה מבלגן, גם כשהוא מסופר, עם גומה קטנה בלחי השמאלית שמתגלה בכל פעם שהוא מחייך את אחד החיוכים המבווישים שלו, אלו שתמיד גורמים לי לרצות לתפוס את פניו בשתי ידי ולהדביק לו נשיקה על המצח.

חנן הוא משהו אחר לגמרי. מוצק ורחב כתפיים, גבוה מאורן בראש, מסופר קצוץ קצוץ כדי לחפות על תחילתה של התקרחות, מבליט גבות שחורות ועבות שיחד עם לסת מרובעת וקשה משוות לו תמיד מראה מעט מאיים.

הכול עשינו אחרי חנן ואורית. לא בכוונה, זה פשוט יצא כך. התחתנו שנה אחריהם, גיא נולד שנה אחרי יואב ועפרי נולדה בתיאום מושלם, שנה אחרי שנולדה רוני. שנה אחרי שחנן ואורית עזבו את באר שבע ועברו ליישוב, גם אנחנו עשינו את אותו הצעד. אפילו לבאר שבע אורן הלך בעקבות חנן, שהלך בעקבות אורית, שהתקבלה ללימודי תואר שני באוניברסיטת בן גוריון. מה שהיה החלום מבחינתה, כי כך יכלה להיות קרובה להורים שלה בתקופה שמצבו הבריאותי של אבא שלה החל להידרדר.

חנן סיים את הכשרתו כשוטר והוצב, לבקשתו, בתחנת באר שבע ואורן נרשם ללימודי הנדסת חשמל באוניברסיטת בן גוריון. בשנה האחרונה ללימודיו, הוא קיבל הצעה להשתתף בהקמת התחנה הסולארית, וכך קרה שגם אני מצאתי את עצמי לבסוף בעיר הדרומית, למרות, ואולי דווקא בגלל, שכל המשפחה שלי גרה בצפון.

אורית ואני מעבירות את הזמן בפטפוטים סתמיים על כוס קפה קר. אני שמחה לגלות שלא איבדתי לחלוטין את היכולת לנהל שיחות סתמיות שכאלו. כשהילדים מתחילים להגיד שהם רעבים, אנחנו מכינות ארוחת ערב של חביתות, סלט וטוסטים.

הסיטואציה הקולנית והפשוטה הזו טובה לי, מורידה עוד שכבה של כבדות מהכתפיים שלי, מאפשרת לי לדמיין שזה סתם עוד ערב רגיל ועוד מעט נחזור הביתה ואורן יחכה לנו שם. אולי בגלל זה אני מרשה לעצמי למשוך את הערב עוד קצת ולא ממהרת להגיד לילדים שהולכים הביתה, גם כשברור שכולם כבר עייפים וצריכים ללכת לישון. הסימן המובהק לכך הוא שהם מתחילים לריב ורוני נכנסת למטבח בוכה.

“אמא! יואב לא נותן לי את המספריים”.

“זה לא המספריים שלה. שתפסיק לאבד דברים”, נשמע קולו של יואב מהסלון. בדיוק אז חנן נכנס ומשליך תיק מסמכים ליד הדלת.

“אני צריכה מספריים. אבא! תגיד לו שייתן לי את המספריים”.

“יואבי, תן לאחותך את המספריים”, חנן אומר בקול עייף מבלי להביט אפילו בפניה הכעוסות של רוני וצועד לכיוון המטבח.

“אתה לא צריך להתערב במריבות שלהם”. אורית אומרת לו אחרי נשיקה חטופה וחוזרת לסדר את הכלים של ארוחת הערב במדיח, “הם יכולים לנהל את הקונפליקטים שלהם לבד”.

“הם צעקו אחד על השני”, חנן אומר להגנתו.

לפעמים אני קצת מרחמת עליו. לא קל לעמוד בסטנדרטים של אורית שגורסת כי התערבות במריבות של הילדים רק מחבלת בתהליכים החינוכיים-התפתחותיים שלהם בתחום פתרון סכסוכים. לפי ארשת הפנים המותשת של חנן, הדבר היחיד שמעניין אותו כרגע, הרבה יותר מניהול עצמאי של סכסוכים, זה שקט.

“לחמם לך שניצלים מהצהריים?” אורית שואלת וכבר מושיטה יד למקרר. כנראה היא הגיעה למסקנה שזה לא הזמן המתאים להתעקש על תפיסות חינוכיות-התפתחותיות. אבל חנן ממהר להשיב שהוא לא רעב, מה שגורר מייד מבט חשדני

מצידה של אורית.

“קרה משהו?” חנן הוא לא אחד שמוותר בקלות על ארוחה. הוא מהאנשים שמזמינים מראש שתי מנות של שווארמה כי אחת לא משביעה אותם.

“סתם, עומס בעבודה. עמדי משגע אותי”. חנן מתרץ את חוסר התיאבון שלו אבל כשאורית לא מסתכלת, הוא ממהר להברישי מחולצתו מה שנראה כמו פירורים של בורקס שעלולים להסגיר שחוסר התיאבון שלו קשור אולי פחות ללחץ בעבודה ויותר להפרה של כללי הדיאטה שאורית משיתה עליו מאז שהבחינה שהוא מתחיל לגדל כרס קטנה.

גיא נכנס בריצה למטבח, “הולכים עוד מעט או שיש לנו זמן להתחיל משחק?”

רק אז חנן מבחין שאני שם. “היי, ענבר”, הוא אומר בקול שנשמע אפילו עייף יותר. כאילו עצם הנוכחות שלי מכבידה עליו.

“אם אתה לא רוצה לאכול עדיין, אולי תנצל עכשיו את הזמן לדבר עם ענבר?” אורית מציעה וישר מודיעה לגיא שיש להם עשרים דקות למשחק קצר.

“לא עכשיו”, חנן ממהר להגיד, “אני גמור”.

חנן ממונה על חקירת התאונה של אורן. אמנם עמדי, המפקד החדש שלו, התנגד וטען שיש לחנן נגיעה אישית ושזה בכלל בשטח שתחת האחריות של תחנת עיירות, אבל חנן התעקש שהוא יכול לעשות את זה ולבסוף עמדי התרצה והשאיר את התיק אצלו. אורית חשבה שזו טעות. היא סיפרה לי מקודם שהחקירה הזו גומרת את חנן, אבל גם היא הבינה שאין טעם לבנות לשכנע אותו לוותר על זה.

היא גם מודאגת לגבי היחסים שלו עם ניסן עמדי, מפקד התחנה, שמשום מה לא מחבב אותו. רק לפני חודש הוא שלל מחנן קרדיט על מבצע שלם שחנן תכנן והוציא לפועל. חנן

אמנם אמר שלא אכפת לו, הוא שם בשביל לעשות מה שצריך, לא בשביל לקבל מדליות, אבל כולם ידעו שעמדי מנסה לדחוק אותו החוצה. אורית חושבת שעמדי השאיר את החקירה אצל חנן בעיקר כדי להכשיל אותו.

"יש משהו חדש בחקירה?" אני שואלת. כיווץ לא נעים בבטן אומר לי שאני לא ממש רוצה לשמוע את התשובה. חנן ממשיך לחפש פירוורים נסתרים על החולצה שלו. הוא רוצה לדבר על זה עוד פחות משאני רוצה לשמוע.

"החקירה הסתיימה". הוא אומר ובוחר את שרוכי הנעליים שלו, "ניסיתי להתקשר אלייך אבל הגעתי כל הזמן לתא הקולי". אני לא רגילה לראות את חנן נבוך והמראה לא מבשר טובות. מה הוא גילה בחקירה? ולמה הוא לא רוצה לספר לי את זה?

"טוב, עכשיו היא כאן. אני מכינה לך קפה, לכו לסלון", אורית דוחפת את חנן קלות החוצה מהמטבח ועולה לקומה השנייה כדי לספק לנו שקט. מהמדרגות אני שומעת אותה קוראת לילדים, "אינדיאנים! זמן להתחיל לסדר את הבלגן!". ברור לי שהיא יודעת מה חנן עומד לבשר לי, והמחשבה שהיא יודעת את הפרטים שנוגעים לתאונה של אורן לפני שאני יודעת אותם, מעוררת בי תחושה חמוצה של קנאה. זה טבעי שחנן ישתף אותה בעבודה שלו. בטח אם זה קשור במותו של החבר הכי טוב שלו, אבל התוצאה היא שאני נשארת מחוץ לעניינים. כמו ילדה קטנה שלוקחים ממנה את הכדור שלה ואז מסרבים לשתף אותה במשחק.

"הדוח עוד לא פורסם. אף אחד לא ראה אותך עדיין", חנן ממחר להגיד, כאילו הוא רואה את המחשבות שלי ומבקש להרגיע אותי שאף אחד לא משאיר אותי מחוץ לעניינים.

אני הולכת אחריו לסלון והוא מסמן לי לשבת. חנן מעביר יד עצבנית על הקרחת פעמיים לפני שהוא ניגש להרים את התיק

שהשאיר מקודם ליד דלת הכניסה. הוא שולף משם תיקיית מסמכים מקרטון ומניח אותה על שולחן הקפה שבינינו. "זה דוח התאונה של אורן". הוא מביט בתיקיית הקרטון, לא בִּי.

"אני צריכה לקרוא את זה?" תחושת העלבון על כך שאני לא יודעת מה קורה מתחלפת בפחד ממה שאני עלולה לגלות. מה שאני באמת רוצה זה לקחת את התיקייה ולהעיף אותה מהחלון.

"כדאי שתקראי".

"מה יש כאן? אני לא מעוניינת בפרטים הגרפיים, גם כך קשה לי לישון בלילה".

חנן משעין את המרפקים על הברכיים, עדיין לא מרים את הראש, "תגיד, זה לא נראה לך מוזר?"
 "מה מוזר? מוזר שבגיל שלושים וחמש אני נשארת אלמנה עם שני ילדים? כן, זה נראה לי מאוד מוזר". זהו. אמרתי את המילה 'אלמנה' בקול.

חנן לא מתרגש מהתגובה שלי, "לא נראה לך מוזר שאורן הסתובב בסולארית בשעה חמש וחצי בבוקר?"
 "אמרתי לך, היה לו אימון ריצה".

"בסולארית?"

"אולי הוא היה צריך לאסוף משם משהו למשרד ועבר שם לפני האימון".

"לא יותר הגיוני לעבור שם אחרי האימון, בדרך למשרד? למה שהוא ייסע לשם, יחזור הנה לאימון ואז ייסע שוב למשרד?" חנן נכנס לתפקיד החוקר שמנסה למצוא פרצות בגרסתו של הנחקר. הוא בכלל שם לב לזה, או שזה בא לו באופן טבעי?

"אולי זה באמת היה אחרי האימון. אני לא יודעת. למה שלא תשאל אנשים מקבוצת הריצה שלו?"

“שאלתי. את יודעת מה הם אמרו לי? שמעולם לא היו להם אימוני בוקר. שכל האימונים שלהם היו בשעות הערב. ואת יודעת מה עוד?” עכשיו הוא מרים את המבט ומסתכל לי ישר בעיניי, “כשמצאו אותו, הוא לא היה לבוש בבגדי ריצה”.

למרות שאנחנו באמצע יולי, נהיה לי פתאום קר. עמדת הנחקרת לא נעימה לי והדברים של חנן מעוררים שדים שאני לא רוצה לפגוש. כל מיני מחשבות אפלות שהדחקתי בנחישות, שטשטשתי על ידי בריחה לעולם של שינה ואדישות.

“לא נראה לך מוזר שהוא התנגש פתאום בקיר של המחסן, בלי שום סיבה?”

כן, זה נראה לי מוזר אבל אם אשאל את השאלות האלו, אצטרך גם למצוא להן תשובות ואין שום תשובה טובה שאני יכולה להעלות על הדעת שתסביר מה, לעזאזל, קרה שם ולמה אורן היה צריך לשקר לי.

“תפסיק לשאול אותי שאלות ותגיד את מה שיש לך להגיד”. חנן פותח את התיקייה. הוא מצביע על שורה במרכזו של הדף הראשון בערמת המסמכים, “זה הדוח של בוחן התנועה. תראי כאן, אין סימני בלימה”.

“מה זה אומר?” אני שואלת, למרות שבתוכי אני כבר יודעת את התשובה.

“זה אומר שהוא נכנס בקיר בכוונה”. חנן מחזיק את המבט שלי, מוודא שאני מבינה את מה שהוא אומר ואני רואה את הכאב שמשתקף בעיניי שלו.

“למה שהוא יעשה דבר כזה?” הברכיים שלי רועדות והקור שתקף אותי מקודם מתחלף בגל של חום. אין לי אוויר.

“זה מה שאני מנסה להבין”. חנן מביט בי בריכוז, “היה אצלו משהו חריג לאחורונה? בעיות בעבודה? רבתם אולי?”

“לא”. אני מוצאת את עצמי אומרת בקול רם מדי, בדחיפות רבה מדי.

חנן לא מרפה, "הוא לא הראה סימנים של דיכאון? של חולשה?"

השנה האחרונה הייתה לו קשה, חנן יודע את זה, אולי רק לא יודע עד כמה. הקנייה של הסולארית והלחץ מול המשקיעים באמת נראו לפעמים כמו תיק גדול מדי בשביל הכתפיים השבריריות של אורן.

אני התנגדתי בהתחלה. כשסאנטק הודיעה שהיא מוכרת את פיתוח הממירים וסוגרת את התחנה הסולארית, אורן החליט לקנות אותה. התחנה הזו הייתה הבייבי שלו, היצירה שלו, החלום שלו. הוא האמין בפוטנציאל הכלכלי שלה והאמין בחזון של אנרגיית שמש ירוקה. כל עוד התחנה הייתה חלק מפרויקט הפיתוח של סאנטק, היא פעלה "אוף גריד" ואף אחד לא באמת נהנה מהחשמל שהיא ייצרה. אורן חשב שזה בזבז. הוא הצליח לסגור חוזה מול חברת החשמל ובינתיים ניסה לגייס משקיעים בשביל להמשיך לפתח את הרעיונות שלו.

הוא חלם על אקזיט. פחות בשביל הכסף ויותר בשביל החלום להתמסר לפיתוח הרעיונות שלו, לשנות את האופן שבו אנחנו צורכים אנרגיה. לי זה היה נראה כמו סיכון גדול מדי. נדרשה הלוואה של מעל לחצי מיליון שקלים בשביל לרכוש את התחנה, אבל לאורן היה את הניצוץ הזה בעיניים שאי אפשר לעמוד בפניו. הוא המשיך לעבוד כמהנדס בסאנטק ובמקביל תפעל את התחנה הסולארית, בתקווה שיום אחד יוכל להפוך אותה שוב לסוג של מעבדה ואולי לאימפריית אנרגיה. אבל הדברים לא הלכו בדיוק כמו שהוא תכנן. חברת החשמל שינתה את הגדרות המכסות שלה ממש רגע לפני חתימת ההסכם, אחרי שאורן כבר לקח את ההלוואה, והתשלומים שהוא קיבל עבור ייצור החשמל, היו נמוכים ממה שהוא חשב שיקבל. שני משקיעים שהביעו התלהבות בהתחלה, נסוגו בשלב מסוים ואורן התקשה למצוא משקיעים חדשים.

היו לילות שבהם הייתי מתעוררת ומוצאת את הצד של אורן ריק. כשהייתי יורדת למטה לחפש אותו, הייתי מוצאת אותו יושב בחדר העבודה מול טבלאות אקסל ותדפיסים של חשבונות. באחת הפעמים הוא היה כל כך שקוע בניירות שלו שאפילו לא שם לב שנכנסתי לחדר. הוא פשוט ישב שם, מביט בניירות בעייפות, ראשו השמוט נתמך בשתי ידיו. עמדתי והבטתי בו מהצד במשך כמה דקות ובכל הזמן הזה הוא רק הביט במספרים שלפניו בארשת של ייאוש. כשהתקרבותי והנחתי את ידי על הכתפיים שלו, הוא קפץ בבהלה.

“אולי תבוא לישון?” הצעתי. היו לו כתמים שחורים מתחת לעיניים ופני הילד שלו נראו פתאום זקנות. הוא ענה לי בפיזור שהוא כבר מסיים ויצטרף עוד כמה דקות.

“לא... לא נראה לי שהוא היה בדיכאון”, אני אומרת לחנן, למרות שאני כבר לא לגמרי בטוחה. “אולי הוא היה קצת מוטרד. אולי הוא היה יותר מקצת מוטרד. היו לו הרבה דאגות, אבל אתה יודע איך אורן”.

חנן מהנהן. הוא יודע איך אורן.

“אני צריך שתתני לי לעבור על כל מיני מסמכים שלו, שלכם. אם יש לך סיסמאות לחשבונות שלו”.

המסמך שחיכה לי על המחשב של אורן. הוא הכין לי אותו. הוא ידע מה הולך לקרות. לא היו על הכביש סימני בלימה. מה עשית, אורן? ולמה? למה עשית את זה? העיניים שלי מתמלאות בדמעות שאני מנסה לעצור. עוד מעט הילדים ירדו למטה. הם לא צריכים לראות את אמא שלהם בוכה.

“זאת לא חקירה רשמית. סגרנו את התיק. אני מעביר אותו מחר לממונה על חקירת תאונות”, חנן מוסיף בקול קצת יותר מרוכך. הוא לא עיוור למה שעובר עליי עכשיו. “את לא חייבת לתת לי אם את לא רוצה. אבל נראה לי שיש שם משהו שאנחנו מפספסים והייתי רוצה לבדוק את זה”.

אנחנו בהחלט מפספסים משהו אבל אני לא בטוחה שאני רוצה לגלות מהו.

“תראי, עמדי בכלל לא רצה לתת לי לעשות חקירה משלימה. מבחינתו אין צד פוגע ואפשר היה להשאיר את התיק אצל אגף תנועה ושהם יטפלו בזה. הייתי צריך לשכנע אותו שיש כאן מעורבות פלילים כדי שישאיר את החקירה אצלי”.

“מה הכוונה פלילים?”

“אני לא יודע”, חנן מעביר שוב את היד על הקרחת, “אבל משהו כאן פשוט לא מסתדר. היו בשטח התחנה סימני צמיגים של רכב נוסף. אין לנו מושג למי הרכב הזה שייך ומתי בדיוק הוא היה שם אבל יכול להיות שהיה שם מישהו בזמן שאורן התנגש בקיר. מישהו שלא רוצה שנדע שהוא היה שם”.

“אז למה אתם סוגרים את התיק?”

חנן נושף אוויר בקול, “אין לנו כלום, ענבר. שום ראיות, שום רמזים. אין עדים, לפחות לא כאלו שהצלחנו לאתר. השגתי אפילו אישור מהאת”ן לבדיקה של הרכב וזה לא העלה שום דבר. הדוח מאבדו כביר מראה שאורן היה בריא ושלם עד לרגע שהוא נכנס בקיר. הוא לא היה תחת השפעה של שום חומר, לא שיכור, לא מסומם”.

אין ספק שחנן עשה עבודה מקיפה. לא בכדי הוא הגיע לדרגת רב-פקד בגיל צעיר, יחסית.

חנן מיישר את הגב שלו, מניח שתי כפות ידיים גדולות על הברכיים וחוזר לקול הענייני והחותך שלו, “מה שאת רואה פה זה לא דוח רשמי. בדוח הרשמי כתבנו שזו הייתה תאונה”. הוא מוציא את הדף עם ההערה של בוחן התנועה ומקמט אותו לכדור מהודק. בדף שנחשף מתחתיו אני רואה דוח כמעט זהה רק בלי השורה על היעדר סימני הבלימה. בגורם לתאונה כתוב, “לא ידוע”.

“למה?”

"כדי שלא תאבדי את כספי הביטוח שלו, זה למה". חנן מתרומם מהספה ומסמן שהשיחה נגמרה.

"מותר לך בכלל לעשות את זה?"

"זה לא שמישהו באמת הולך לבדוק. את תגישי תביעה לביטוח, הם יבקשו דוח משטרת, הם יקבלו. זהו".

"אבל זאת לא הייתה תאונה, לפי מה שאתה אומר".

"אנחנו לא באמת יודעים מה היה שם. אולי הלכו לו הבלמים. אי אפשר לדעת, הרכב עלה באש".

"זאת לא הייתה תאונה", אני אומרת שוב. למה אני עושה את זה לעצמי? המילים האלו חותכות אותי כמו סכינים. אנחנו מדברים בקולות נמוכים כדי שהילדים לא ישמעו כלום אבל כל הברה שאני מוציאה מהפה נשמעת כמו רעם. חנן שוב מעביר יד עצבנית על הקרחת.

"ענבר, לא נראה לי שאת מבינה עדיין באיזה בלגן אורן השאיר אותך. תאמיני לי שאת תצטרכי את הכסף הזה".

הוא מפנה לי את הגב ועולה לקומה השנייה. אני שומעת את ה"מה מצב, אינדיאנים?" שלו ויודעת שבדבר אחד הוא צודק - אין לי מושג באיזה בלגן אורן השאיר אותי.

להמשך קריאה ולספר המלא

לחצו כאן